

адміністративні правопорушення під назвою «Поширювання неправдивих чуток», змінивши назву статті на «Поширення неправдивої інформації», що буде відповідати суті правопорушення та посиливши відповідальність за поширення недостовірної інформації в умовах воєнного стану.

Санкція, яка передбачена за зазначене правопорушення становить від 170 до 255 гривень, що аж ніяк не відповідає реаліям сьогодення в умовах воєнного стану, зважаючи на те, до яких негативних наслідків може призвести паніка серед населення в умовах воєнного стану.

Пропонується розглянути можливість доповнення Кримінального кодексу України статтею про відповідальність у період воєнного стану за умисне поширення недостовірної інформації, якщо вона спричинила смерть чи загибель людей або призвела до інших тяжких наслідків.

УДК 349.2(043.2)

Бугайчук В. М., здобувач вищої освіти першого (бакалаврського) рівня, Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Белуга Ю. М., старший викладач

РІШЕННЯ МІЖНАРОДНОГО КОМЕРЦІЙНОГО АРБІТРАЖУ: ПОНЯТТЯ ТА ОСОБЛИВОСТІ

Одним із популярних способів врегулювання спорів, що виникають із міжнародних комерційних контрактів, є їх вирішення міжнародним комерційним арбітражем. В процесі своєї діяльності міжнародний комерційний арбітраж вирішує різні питання, що оформлюється у вигляді певних документів.

У залежності від виду питань, вирішення яких зафіксоване у документах, виданих у процесі чи в результаті арбітражного розгляду, їх поділяють на:

- 1) арбітражні рішення (arbitral awards);
- 2) рішення (іноді їх називають постанови чи накази), спрямовані на вирішення процесуальних питань (наприклад, призначення розкладу слухань, встановлення строків подачі документів) [1, с. 111].

Відмежування арбітражних рішень від інших документів, які можуть видаватися в процесі арбітражного розгляду, є надзвичайно важливим у контексті визнання і виконання арбітражних рішень. Адже Конвенція про визнання і приведення до виконання іноземних арбітражних рішень, укладена у Нью-Йорку 10 червня 1958 року (надалі – Нью-Йоркська конвенція), інші міжнародні уніфіковані документи та національне законодавство держав, містять правила визнання і надання дозволу на

виконання саме арбітражних рішень. Більшість авторів погоджується із тим, що арбітражне рішення (arbitral award) є письмовим документом, розробленим і підписаним арбітрами, що містить остаточне рішення арбітражу з приводу певних вимог чи спорів [2, с. 307]. Такі ознаки арбітражного рішення виводяться із ст. IV (1) (a) Нью-Йоркської конвенції, відповідно до якої для отримання визнання і приведення до виконання арбітражного рішення, сторона, що запитує визнання і виконання, при подачі відповідного клопотання представляє належним чином завірене справжнє арбітражне рішення чи його належним чином засвідчену копію. Крім того, ознаки арбітражного рішення містяться й у Типовому законі ЮНСІТРАЛ про міжнародний комерційний арбітраж (надалі – Типовий закон), та, відповідно, у національному законодавстві окремих країн, які використали Типовий закон для розробки власного законодавства про міжнародний комерційний арбітраж.

Більшість регламентів постійно діючих міжнародних комерційних арбітражів також приділяють увагу цьому питанню. Так, відповідно до ст. 31 Типового закону арбітражне рішення виноситься у письмовій формі та підписується арбітрами. Схожу норму містить ст. 31 Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж» від 24 лютого 1994 року № 4002 [3], ст. 31 Закону Швеції «Про арбітраж» [4], ст. 49 Регламенту Міжнародного комерційного арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті України [5], ст. 42 (1, 2) Арбітражного регламенту Арбітражного Інституту Торгової палати Стокгольму [6].

Крім того, усі зазначені документи окремо регулюють питання щодо кількості підписів арбітрів, якщо арбітражний розгляд був колегіальним. Зокрема, у такому разі арбітражне рішення може бути підписано як усіма арбітрами, так і їх більшістю. В останньому випадку арбітражне рішення повинно вказувати причину відсутності підписів відповідних арбітрів. Закон Швеції «Про арбітраж» також передбачає, що сторони мають право домовитися, щоб рішення було підписано лише головою арбітражного складу. Дещо інший підхід до форми арбітражних рішень спостерігається у праві Англії. Зокрема, відповідно ст. 52 (1) Арбітражного закону Англії сторони мають право домовитися про форму арбітражного рішення [7]. Положення ст. 52 (3) Арбітражного закону Англії, про те, що арбітражне рішення має бути у письмовій формі, підписане усіма арбітрами, або тими з них, хто його схвалив застосовуються лише у тому випадку, якщо сторони не вирішили питання щодо форми арбітражного рішення. Аналогічний підхід спостерігається у ст. 26 Арбітражного регламенту Лондонського Міжнародного Третейського Суду, яка додатково вказує на те, що згода сторін про форму арбітражного рішення має бути письмовою [8].

Одна з вимог, що ставляться до арбітражного рішення, полягає у тому,

що воно має бути вмотивованим, крім тих випадків, коли сторони домовилися про інше, або коли арбітражне рішення фіксує мирову угоду між сторонами (іншими словами є рішенням на узгоджених умовах (ст. 31 Типового закону).

Арбітражне рішення – це документ, створений арбітрами, а не арбітражною установою чи її секретаріатом. Відтак, рішення про призначення арбітрів, вибір місця арбітражу та інші подібні рішення не є «арбітражними рішеннями» у контексті Нью-Йоркської конвенції та національного законодавства держав, що регулює визнання і надання дозволу на примусове виконання арбітражних рішень [2, с. 307].

Дослідники міжнародного комерційного арбітражу по-різному класифікують арбітражні рішення. Так, наприклад, Р. Гарнет (R. Garnett), Г. Габріель (H. Gabriel), Дж. Вайнцімер (J. Waincymer) та Дж. Епстейн (J. Epstein) виділяють: попередні рішення; рішення на узгоджених умовах; рішення, винесені, не зважаючи на те, що сторона не з'являлася на слухання чи не надала документальних доказів; остаточні рішення [9, с. 91–94]. Г. Б. Борн (G. V. Born) виокремлює остаточні, часткові, проміжні, арбітражні рішення на узгоджених умовах, рішення, винесені, не зважаючи на те, що сторона не з'являлася на слухання чи не надала документальних доказів, додаткові арбітражні рішення [2, с. 313–315]. На думку Ф. Капера (Ph. Capper), міжнародний комерційний арбітраж виносить наступні види рішень: попередні, проміжні, часткові, остаточні, рішення на узгоджених умовах, рішення, винесені, не зважаючи на те, що сторона не з'являлася на слухання чи не надала документальних доказів, додаткові арбітражні рішення [1, с. 111–112].

Отже, арбітражні рішення необхідно відокремлювати від інших документів, що видаються в ході арбітражного процесу. Міжнародні уніфіковані документи та національне право держав встановлюють певні вимоги до рішень міжнародних комерційних арбітражів. Існують різні види арбітражних рішень.

Література

1. Capper P. International Arbitration: a Handbook. London: LLP, 2004. 179 p.
2. Born G. V. International Arbitration: Law and Practice. Alphen aan den Rijn: Kluwer Law International, 2012. 480 p.
3. Про міжнародний комерційний арбітраж: Закон України від 24 лют. 1994 р. № 4002-ХІІ. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4002-12> (дата звернення: 29.04.2023).
4. The Swedish Arbitration Act (SFS 1999:116). URL: <http://swedisharbitration.se/wp-content/uploads/2011/09/The-Swedish-Arbitration-Act.pdf> (дата звернення: 29.04.2023).
5. Регламент Міжнародного комерційного арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті України: затв. рішенням Президії Торгово-промислової

палати України № 18(1) від 17 квіт. 2007 р. із змін. URL: <http://arb.ucci.org.ua/icac/ua/rules.html> (дата звернення: 29.04.2023).

6. Arbitration Rules of the Arbitration Institute of the Stockholm Chamber of Commerce: adopted by the Stockholm Chamber of Commerce and in Force as of 1 January 2017. URL: http://www.sccinstitute.com/media/169838/arbitration_rules_eng_17_web.pdf (дата звернення: 29.04.2023).

7. Arbitration Act 1996. URL: <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/1996/23/section/52> (дата звернення: 29.04.2023).

8. LCIA Arbitration Rules – effective 1 October 2014. URL: <http://www.lcia.org/News/lciaarbitration-rules-effective-1-october-2014.aspx> (дата звернення: 29.04.2023).

9. Garnett R., Gabriel H., Waincymer J., Epstein J. Practical Guide to International Commercial Arbitration. New York: Oceana Publications, Inc., 2000. 216 p.

УДК 349.2(043.2)

Гавва С. К., здобувачка вищої освіти
другого (магістерського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Вишневецька С. В., д.ю.н., професор

ПРЕМІЮВАННЯ ЯК СКЛАДОВА ОПЛАТИ ПРАЦІ

На багатьох підприємствах широко використовується система преміювання, для підвищення ефективності використання трудових ресурсів. Ця система входить до основного заробітку працівників, поряд із тарифними ставками і окладами, надбавками і доплатами компенсаційного характеру. Систему преміювання кожен роботодавець може встановлювати на власний розсуд або система може встановлюватися колективним договором.

Премія – основний вид додаткової, понад основну заробітну плату, винагороди, яка виплачується працівникам за результатами їхньої трудової діяльності та виробництва в цілому за показниками й умовами оцінки цих результатів, визначеними підприємством [1].

Система преміювання повинна переконати працівника, що в організації існує чіткий зв'язок між активністю працівника, результатами його діяльності та заохоченнями, які він отримує, можливостями задовольнити свої особисті потреби.

Для того, щоб встановити систему преміювання, зазвичай потрібно сформулювати Положення про преміювання. Положення про преміювання не є обов'язковим документом на підприємстві, проте воно розробляється у багатьох організаціях.